

Presentació

La publicació que tens a les mans, amable lector, t'informarà puntualment, amb les seves cròniques objectives, del naixement d'una nova Associació; una Associació nova i singular al nostre país, on no hi havia precedents de mena semblant; una Associació que m'ha escaigut la responsabilitat i l'honor de presidir, per la decisió unànime dels seus membres fundadors.

Les cròniques del present volum són veraces, i res no he d'afegir-hi ara que sigui substancial, ni tan sols en modifiqui o en matisi la informació. És complint un gratíssim deure de justícia que em plau d'assabentar-te ara, succintament, d'alguns fets anteriors als que ací es narren, és a dir, de la pre-història de l'Associació. Si repasses atentament les pàgines que segueixen, veuràs com i quan l'Associació arribà a néixer formalment; el que jo vull explicar-te són els passos anteriors, la seva gestació.

Pots ben creure'm si et dic que mai no se m'havia acudit de fundar-ne cap, d'associació. Ni remotament podia jo pensar, la tardor de 1984, tot allò que havia d'esdevenir-se en un espai de temps tan breu. I ho dic i ho recalco perquè es vegi que no és gens a mi a qui es deu la iniciativa del que ja ha començat a donar uns bons fruits tangibles. La iniciativa vingué de fora, impensadament, d'on no hauria endevinat mai que pogués venir.

Fou un dia del mes d'octubre de 1984, no recordo quin, quan el Sr. Eduard Tell, que aleshores actuava com a director de l'«Associació d'Amics del Call de Girona», ens comunicà, a la Srta. Teresa Alsina, a l'amic Eduard Feliu i a mi mateix, que el Sr. Eugeni Nadal, alcalde de Tàrraga, ens invitava a tenir una entrevista amb ell, al seu despatx, per parlar de la fundació d'una Associació d'Estudiosos del Judaisme Català.

El plantejament ens semblà, d'entrada, estrany i desconcertant, i, pel que fa a mi mateix, no m'estic de confessar que vaig preparar un munt d'arguments per obstaculitzar la iniciativa, per demostrar-la quimèrica o, en tot cas, quedar-ne absolutament al marge. No ho veia gens clar, i estava ben decidit a no permetre que m'hi emboliquessin.

Jo no sé què va succeir exactament en aquella llarga entrevista amb el Sr. Eugeni Nadal i el Ponent de Cultura del consistori que presidia. El fet és que em van girar el cervell com una mitja. Tots dos, i en particular el Sr. Nadal, van tenir l'habilitat de desmuntar els nostres arguments i convèncer-nos, no solament de la conveniència de fundar l'Associació que ells havien ideat, sinó de posar-nos-hi al capdavant i organitzar tot seguit la Primera Jornada que celebraríem abans d'acabar el mateix any 1984. I pel que fa a mi, em vaig trobar, gairebé sense adonar-me'n, acceptant la responsabilitat de dirigir la Comissió Gestora i presentar-me com a futur president de l'Associació.

Poques vegades a la vida m'ha succeït que em convencessin tan íntimament del contrari a allò que jo pensava i havia decidit. El Sr. Eugeni Nadal ho aconseguí en una única conversa.

Mesos més tard, el mateix dia que fundàvem l'Associació, un col·lega m'interpel·là demanant-me quin sentit tenia l'acte que estàvem celebrant, i com es justificava o es podia entendre el fet, aparentment tan anòmal, que una autoritat de l'Administració Local presidís l'assemblea fundacional d'una Associació d'Estudiosos. «Si bé ho consideres —li vaig respondre—, entre els comesos més obvis i pertinents de les autoritats públiques, es troba el de promoure iniciatives i endegar l'estructuració del país en qualsevol dels camps vastíssims de la societat. El Sr. Alcalde de Tàrraga ha tingut la idea de crear una Associació d'Estudiosos del Judaisme Català. Ha convocat els qui sabia o creia que podíem tirar-la endavant. Li hem fet cas; l'hem secundat, i ara som ací disposats a donar cos a la seva iniciativa. Ha presidit la nostra primera reunió perquè li correspon; perquè és obra seva, com a persona i com a autoritat; i la deixa a les nostres mans perquè, a partir d'aquest moment, l'Associació ja camina pels seus propis mitjans».

Dinspena'm, lector amable, si he retret ara, amb goig i amb agraïment, uns records personals referents a la petita història de la nostra Associació. L'Associació, com totes les coses sotmeses a l'espai i al temps, ja té història, i és just de retre compliment a qui el mereix. Els estudiosos del nostre país han respost entusiàsticament a la crida promoguda, en els seus inicis, per l'Alcalde de la ciutat que s'autodefineix com a «Cruïlla dels Països Catalans». Han vingut a demostrar que tenia raó i ho encertava. El nostre país, sortosament, viu. I em fa molt content d'haver pogut contribuir, també en aquest punt, a demostrar-ne la vitalitat.

JAUME RIERA i SANS
President de l'ADEJUC